

Episztola, viking hajóval

Konyhánkból —

*túl e hosszú dekorit asztalon,
éhes madaraim elébb rebbentek szét,
hármás hangjuk árad vissza hozzám,
vízcsap rossz fuvolája,
túl a hosszú dekorit asztalon
tisza időben villog a Virágos-nyereg,
lábamnál a régi Pestújhely,
akác lépeget a járdátlan szegélyen,
városka,
kicsi doboz a nagyban,
tán lebontják 995-ben,
de langyos és hullámzó októberünk
úgy tesz,
mintha átsapott volna e szűk múlandóságon.
Toronymagas álmomból,
képzeld, kutyák vernek fel,
s egy kiskakas sétálgat
a téglakerítésen.*

*S a konyhánkból félttem a rózsafát,
még nem öltöztették zörgő papírba,
gyufásskatulya házak előtt
világló vajkörtek*

*esedeznek, csak egyetlen napért,
kordon drótjába fogózva.*

*Nem nyújtanám a színhely leírását,
ha nagyságod megtisztel,
s nem csak északi kertjébe hív,
ahol éppúgy csíp a szúnyog,
szürkületkor eső előtti bogár,
kapálás közben tarkón,
izzadt háton tapadva meg.*

*Csak a nyár lehet kurtább ott,
sietősebb és buzgóbb a vetemény.*

Tudod,

a gleccser kivéste

atlanti partot

álmomban láttam,

ha igaz volt a látás,

egy másik

és elhagyott kerti kapuból

mélyben acsargó tengert

és gyöngyszürke felleget

rajzolt élém, körbe
törékeny ujjával elhalt nagyanyám,
ígérte, megtapasztalom
a színes és szabdalt köveket,
meg is nyalhatom, sós-é.
Jobb volna csak átköszönni
támasztva ásót, közös kerítést,
s hosszan dicséernők a reggelt.
Nem fogom látni
Thália idegenben ácsolt deszkáin
a Tragédiát,
harmincegyedik nyelvén
másra bízva a biztatást,
de én, se érte, se érted
semmit nem tehetek,
legfeljebb fogadásból
csurgatom lejjebb bajuszomat,
mint Csesztvén Mister Madách.
Kapkodok már,
a fiúkra vigyázz!
Küzdve-tanulva
Bábelünk valamennyi nyelvén,
s persze a memoritert Tacitus-szal kezdve,
szóval, rajtad áll, hogy a ménfői akcentust
ne feledjék közben.
Ne kérdezd, hogy élek,
most nem ez a fontos.
Hadd eresszem végül útjára
Földünket kerülni,
sosemvolt Vinlandig, fel,
a viking hajót.
Vizek omló tornyából
mégis épen zuhanva alá,
magas orrát veszi
érkező hullámnak,
szelíd az ég,
csak az óceán mennydörög, ameddig ér.
Az átázott papíron, címzésen,
széjjelfut a tinta.